

Bogen *Narrativ supervision og vejledning* rummer en række artikler, der udforsker spørgsmålet: Hvad er narrativ supervision og vejledning? Bogen er udgivet og skrevet af en række forskellige forfattere, der med et fælles teoretisk og praktisk fundament – udfoldet mere eller mindre komplekst – giver en indføring i, hvad jeg vil kalde den særlige "DISPUK'ske" approach til det at læse, filosofere, tænke, undervise og arbejde narrativt.

Bogen er delt i en række temaer.

Allan Holmgren og Annette Holmgren står for de indledende kapitler, der sætter fokus på de overordnede **meta-teoretiske** perspektiver og ideologier, som har inspireret bogens bidragsydere.

Herefter præsenteres ved en række forfattere narrativ supervision og vejledning i en række forskellige **kontekster**. Anne Romer beskriver supervision i grupper; Lone Kaae Morell taler om supervision af pædagogisk arbejde; Martin Nevers om kollegial supervision i teams; og Sidsel Arnfred beskriver supervision af ledergrupper. Sluttelig fortæller John Winslade om uddannelse af vejledere.

Derefter følger en række artikler, der sætter særligt fokus på **metoder**. Lasse Offenbergs beskriver, hvordan man kan bruge sedler, tavle og bevægelse i narrativ supervision; Lasse Hauge taler om at arbejde med "stemninger", Annette Holmgren om betydningen af at sætte fokus på dominerende magtfulde diskurser; Allan Holmgren på spørgsmålet om evidens og metoder og en kritik af andre supervisions- og vejledningsformer.

Bogens store force er, at den rummer og formidler en umådelig glæde og passion hentet fra ideernes verden. Den sætter fokus på, hvor uendelig vigtigt supervision og vejledning er for professionelle, og den rummer brillante anvisninger til brug af narrativt inspirerede metoder. Her er perlerne på snoren. Bogens skønhedsplet er, at den rummer lidt for mange skarpe udfald mod supervisionsretninger fra andre teoretiske verdener end den narrative.

Den teoretiske og metodiske passion og glæde i Ideernes verden.

En af bogens meget stor styrker er Allan Holmgren og Annette Holmgrens teoretiske evne til at tage svære komplicerede tankesystemer, beskrive dem og ælte og bage dem, så disse svære og komplicerede begreber kommer ud af ovnen smukt formet i metoder, der lige er til at bruge i praksis.

Netop det at omsætte komplicerede erkendelsesteoretiske og filosofiske teorier og begreber til metoder og processer har altid været en af de forcer, uddannelsesinstitutionen DISPUK har stået for. Og det vovemod og den professionalitet bliver jeg ved at være fascineret af. Dette fokus på den ofte stenbestrøede vej fra original erkendelse til anvendelig metodik aftvinger respekt.

Bogens teoretiske fokus er på en særlige kombination af teorikomplekser, som dækker over inspiration fra den narrative tankegang, den poststrukturalistiske tankegang og det radikale fænomenologiske perspektiv. Bogens originalitet ligger i sammensætningen og den teoretiske formidling af de ovennævnte perspektiver.

Den narrative tankegang er væsentlig inspireret af den amerikanske psykolog Jerome Bruner. Bruner plæderer for, at vores handlinger og erfaringer bliver meningsfuldt organiseret i fortællinger, og at disse fortællinger er med til at bestemme meningen af nye handlinger og erfaringer. Den australske socialrådgiver Michael White skabte, inspireret af Bruner og sammen med sin kollega David Epston, hvad de kaldte narrativ terapi. Deres tankesystemer og metoder har stor indflydelse på de supervisionsmetoder, som forfatterne her i bogen benytter, men i høj grad også selv har forfinet og videreudviklet.

Bogens tolkning af den poststrukturalistiske tankegang er særligt inspireret af Michel Foucault og Gilles Deleuzes og disse forfatteres insisteren på, at enhver erfaring er fanget i et magtforhold. Enhver diskurs, forstået som en måde at tale på, er en produktiv magtudøvelse. Også supervision. Lad mig citere: "Ingen supervision eller vejledning er derfor som sådan bedre eller mere sand end anden supervision og vejledning, men kan være mere eller mindre skabende og brugbar for nu at understrege supervisionens og vejledningens pragmatiske karakter, praktiske anvendelighed og den hjælp til bevægelse, den gerne skulle yde."

(Kapitel 4: *Postrukturalistiske perspektiver på supervision og vejledning*. v/ Allan Holmgren s. 57)

Det radikalt fænomenologiske perspektiv er inspireret af den danske filosof Ole Fogh Kirkeby: "Enhver humanvidenskab må tage udgangspunkt i menneskers oplevelser, fornemmelser og fortællinger, men sproget og fortællingerne kan aldrig helt kan indfange menneskelivet." s. 7

Tilføjelsen af Ole Fogh Kirkebys fænomenologiske perspektiv mener jeg har stor betydning for at undgå, at de narrative metoder bliver ufleksible metoder uden kontakt med indhold og emotionalitet.

Faren ved opbygning af meget stringente metoder kan nemlig medføre, at det bliver selve stringensen og det håndværk, der kan ligge i anvendelsen af bestemte typer spørgsmål, som alene bliver det bærende. Derved mister man som supervisor netop det fænomenologiske perspektiv.

Bogens originalitet ligger i sammensætningen og formidlingen af de ovennævnte komplicerede teoretikere.

"Engang købte jeg en hund til en ung pige."

Om supervisionens nødvendighed.

Man kan sige meget om nødvendigheden og betydningen af supervision. Man kan læse mange udviklede, lange og højtidelige bøger om emnet. Men man kan også bare nøjes med at læse og dele Lone Kaae Morells bidrag ud.

Titlen på hendes bidrag er: *Supervision af pædagogisk arbejde – få sprog for det, du gør*. Artiklen er en personlig fortælling af Lone Kaae om en begivenhed i hendes professionelle liv som pædagog, hvor hun købte en hund til en klient, en ung pige, som en intuitiv handling uden at få supervision på denne indskydelse.

Pigen insisterer på, at hunden skal komme fra et hundebørnehjem. "Sådan en hund, der ikke har haft det godt som lille, og som får en chance mere – ligesom mig".

Jeg elsker hendes fortælling som på en og samme tid formidler en næsten arketypisk beretning om at være professionel hjælper for mennesker, der har det svært, og samtidig i den grad leverer et overbevisende argument for, hvorfor man skal have supervision som medarbejder i disse menneskeprofessioner. Fortællingen er god, for det ender ikke godt. Med pigen og hunden. Den understreger, hvad der kan ske, når professionelle i hjælperprofessionerne adlyder de altruistiske og ikke de superviserede narrativer. Ud over fortællingen om pigen og hunden sætter Lone retrospektivt sig selv i narrativ supervision. Det er fremragende tænkt og skrevet.

Bogens force er som sagt de mange fortællinger om betydningen af supervision, den gode formidling af svære, men vigtige teorier og den minutiøse gennemgang af metoder.

Eneste skønhedsplet er som sagt de kapitler, hvor der langes ud efter andre teoretiske retninger. Disse indlæg burde være skrevet som debatindlæg et andet sted (på en blog) og ikke ligge i en lærebog af denne støbning.

Af Vibe Strøier, cand.psych.